Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 699 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. ACER**
Prinses Joséphine Charlottelaan 8
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 april 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 17 april 2026 met refertenummer 138059.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker op 3 april 2026 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Aan de heer : B. (…), A. (…), geboren op (…).1977, onderdaan van Nederland,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 31 augustus 2016 en 24 november 2016 meermaals cannabis te hebben verkocht. Betrokkene maakte deel uit van een organisatie dat hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde. De organisatie zou in het Antwerpse beschikken over een opslagplaats en gebruik maken van voertuigen Ford en Volvo. Op basis van telefonieonderzoek en politionele informatie uit Nederland kan 'R. (…)' geïdentificeerd worden als betrokkene. Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij/zij minstens sinds 29.09.2025 (opsluitingsdatum) in het Rijk verblijft en dat hij/zij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 16.10.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds begin september 2025 in België verblijft, dat hij met de auto vanuit Nederland naar België reisde en dat zijn identiteitsdocumenten thuis in Schiedam liggen. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Nederland. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Artikel 3 EVRM
Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Nederland. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico

zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 44 septies §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.
In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:
3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 31 augustus 2016 en 24 november 2016 meermaals cannabis te hebben verkocht. Betrokkene maakte deel uit van een organisatie dat hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde. De organisatie zou in het Antwerpse beschikken over een opslagplaats en gebruik maken van voertuigen Ford en Volvo. Op basis van telefonieonderzoek en politionele informatie uit Nederland kan 'R. (…)' geïdentificeerd worden als betrokkene. Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraat-generaal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.
(…)"

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 1 april 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 3 april 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:
"*(…)*
Aan de Heer [(1)]:
Naam: B. (…)
Voornaam: A. (…)
Geboortedatum: (…).1977
Geboorteplaats: /
Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 31 augustus 2016 en 24 november 2016 meermaals cannabis te hebben verkocht. Betrokkene maakte deel uit van een organisatie dat hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde. De organisatie zou in het Antwerpse beschikken over een opslagplaats en gebruik maken van voertuigen Ford en Volvo. Op basis van telefonieonderzoek en politionele informatie uit Nederland kan 'R. (…)' geïdentificeerd worden als betrokkene. Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 16.10.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds begin september 2025 in België verblijft, dat hij met de auto vanuit Nederland naar België reisde en dat zijn identiteitsdocumenten thuis in Schiedam liggen. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Nederland. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.
(…)"

Op 9 april 2026 is verzoeker vertrokken naar Nederland.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 1 april 2026, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de*

raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 1.8 van de RvV-wet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het thans voorliggende beroep worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

Op 9 april 2026 is verzoeker vertrokken naar Nederland. Aldus is de beslissing tot terugleiding naar de grens reeds uitgevoerd. Verzoeker heeft geen belang meer bij het aanvechten van deze beslissing.

3.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten

Het is niet betwist dat verzoeker werd gerepatrieerd naar Nederland. Hieruit blijkt dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd. Deze beslissing is dan ook uit het rechtsverkeer verdwenen. Er lijkt dan ook niet te kunnen worden vastgesteld dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden bijlage 13septies. Evenwel behoudt verzoeker zijn belang bij zijn beroep aangezien het inreisverbod het accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het in die zin noodzakelijk is om na te gaan of het bevel rechtsgeldig werd getroffen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel waarvan verzoeker expliciet stelt dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel wordt na een uitgebreide theoretische uiteenzetting als volgt onderbouwd:

"*4.*
In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en

volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.
Zoals gezegd, werd verzoeker in 2019 veroordeeld voor feiten van 2016;

Op het moment van zijn arrestatie in 2025 was verzoeker houder van de Nederlandse nationaliteit.

Verzoekers schoonmoeder is, E. J. F. (…), die legaal en duurzaam in België verblijft. Hij reisde regelmatig naar België om haar te bezoeken. Zijn echtgenote is E. M. S. (…), met wie hij een duurzame relatie onderhoudt. Daarnaast verblijft ook zijn broer, B. K. (…), legaal in België.

Deze elementen tonen aan dat verzoeker over reële, effectieve en duurzame familiale banden in België beschikt.

Verwerende partij heeft nagelaten om deze familiale situatie op concrete wijze te onderzoeken en heeft geen enkele daadwerkelijke belangenafweging gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

Bovendien is verzoeker Unieburger en verbleef hij op het ogenblik van zijn aanhouding niet langer dan drie maanden in België, zodat hij in beginsel een verblijfsrecht geniet.

Dit impliceert dat een verwijderingsmaatregel slechts kan worden genomen indien voldaan is aan de strikte voorwaarden van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, quod non in casu.

Daarbij wordt toepassing gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat gaat als volgt:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;]1

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.]

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en verwijst hiervoor naar feiten 2016 - veroordeling van 2019.

Verwerende partij had dus naar de huidige situatie van verzoeker moeten kijken en de toetsing van 'een ernstig gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid' moeten beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

Dit zijn allemaal elementen waarmee verwerende partij rekening had moeten houden bij het beoordelen van het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde. De bestreden beslissingen betreffen immers een beslissing met grote impact voor verzoeker, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Er werd ook onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker, waardoor verwerende partij het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd alleszins onvoldoende rekening gehouden met de privé- en gezinssituatie van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden.

6.
Daarnaast spreekt artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet over "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid".

Uit rechtspraak van de Raad blijkt dan ook het volgende:

Zie bv. RvV 31 augustus 2021, arrest nr. 259 770:

"Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). […] De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod."

Zie ook nog RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 648:

"Eerdere strafrechtelijke veroordelingen volstaan op zich niet als reden om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Uit het gedrag van de betrokken vreemdeling moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijken en motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

In dit arrest oordeelde de Raad in het voordeel van de verwerende partij, doch het ging daar o.a. om zware harddrugsfeiten, waarbij de eigen minderjarige kinderen werden betrokken.

Het middel is ook om deze reden gegrond.

7.
Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verwerende partij er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familieleven niet beschermenswaardig genoeg zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Zoals hoger aangehaald, heeft verzoeker weldegelijk familieleden in België.

Hij zou gehoord zijn in het kader van hoorrecht, doch zonder de aanwezigheid van een tolk. Verzoeker spreekt geen Nederlands.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale, privé en familieleven van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest

nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

8.
Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd op feiten van 2016 zonder te onderzoeken of verzoeker heden ernstig gevaar vormt voor de openbare orde!

9.
Hem een bevel af te leveren, dat gepaard gaat met een inreisverbod van 8 jaar is dan totaal voorbarig!

10.
Daarmee gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door het bevel met inreisverbod, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De proportionaliteitstoest werd derhalve niet gedaan door verwerende partij.

11.
In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Ten onrechte een bevel uitvaardigen met een inreisverbod van 8 jaar, voor feiten van 2016, is buiten verhouding!

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. §2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.
§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.
Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.
§4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf."

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01,
Lindqvist, pt. 87).

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

12.
In de bestreden beslissingen focust verwerende partij slechts op het gegeven dat verzoeker in 2016 feiten zou hebben gepleegd.

Zoals gezegd bepaalt artikel 43 Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.
In casu, gaat het om feiten van 2016 - veroordeling van 2019.

Met dit alles werd door verwerende partij evenwel onvoldoende rekening gehouden. Dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie, zoals vereist door artikel 43 Vreemdelingenwet, is dan ook onvoldoende sprake.

13.
Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Doch zoals gezegd volstaat de loutere vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen, op zich zelfs niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

"Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging

van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.
Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn exvrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverslag van 25 mei 2013 staat te lezen: "gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend". Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen."

Ook in een ander arrest vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789).

Het middel is alle bovengenoemde redenen gegrond."

4.1.2. Beoordeling

4.1.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

4.1.2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7 en 51 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 7 en 51 van het Handvest, artikel 3 van het EVRM en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet door de eerste bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.1.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

De determinerende motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.4. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.1.2.5. In essentie betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn familiaal- en privéleven. Hij voert in dit verband de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er kan worden verwezen naar wat hieronder bij de bespreking van het derde middel wordt uiteenzet. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.6. Verzoeker betoogt dat hij gehoord werd zonder tolk en hij geen Nederlands spreekt.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voorafgaand aan deze beslissing werd gehoord, wat ook steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker benadrukt nu dat hij werd gehoord zonder tolk en geen Nederlands spreekt, maar uit de ingevulde vragenlijst blijkt dat verzoeker wel antwoorden heeft geformuleerd op de aan hem gestelde vragen en uit die antwoorden valt ook af te leiden dat hij de vragen heeft begrepen (zie stuk 8 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Uit dit stuk 8 blijkt dat verzoeker te kennen gaf dat hij Arabisch spreekt. Evenwel vermeldt dit stuk ook andere gekende talen waarbij het Nederlands en het Frans aangeduid werden. Hoe dan ook laat verzoeker na om specifieke elementen aan te reiken die hij alsnog naar voor had willen brengen.

4.1.2.7. In essentie betwist verzoeker dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt omdat zijn veroordeling dateert van 2019 en de gepleegde feiten van 2016.

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, § 1, 2° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :*
(…)
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.*
Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
§ 2. (…)"

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip *"openbare orde"* hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"*Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag*

van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.
Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 31 augustus 2016 en 24 november 2016 meermaals cannabis te hebben verkocht. Betrokkene maakte deel uit van een organisatie dat hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde. De organisatie zou in het Antwerpse beschikken over een opslagplaats en gebruik maken van voertuigen Ford en Volvo. Op basis van telefonieonderzoek en politionele informatie uit Nederland kan 'R. (…)' geïdentificeerd worden als betrokkene. Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij."

Verzoeker betwist niet dat hij veroordeeld is geweest tot 36 maanden gevangenisstraf voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Drugsdelicten zijn ernstige misdrijven en de strafmaat die verzoeker opgelegd heeft gekregen, toont nogmaals aan dat het om een zware veroordeling gaat. Verzoeker betwist ook niet dat hij zich heeft laten leiden door zijn zucht naar eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving en hij niet stilstond voor de vernietigende gevolgen van zijn handelingen. Verzoeker brengt niets in tegen volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing: "*Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal.*"

Voorts benadrukt de Raad dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: het EHRM) reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*) (zie ook hieronder bij de bespreking van het tweede middel onder punt 4.2.2.6.).

Het gegeven dat de gepleegde feiten reeds dateren van 2016 doet hier niets aan af. Uit het vonnis van 17 januari 2019 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt dat verzoeker werd "*aangehouden bij verstek*". Pas op 29 september 2025 wordt verzoeker gearresteerd en van zijn vrijheid beroofd als gevolg van zijn veroordeling bij vonnis van 17 januari 2019. Verweerder kan ook maar de thans bestreden beslissingen ten aanzien van verzoeker nemen wanneer verzoeker wordt aangetroffen op het grondgebied.

Verzoeker benadrukt dat artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet het heeft over "*ernstige redenen van openbare orde*", maar gaat eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar een aantal arresten van de Raad, dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de eerste bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden.

4.1.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1.*
In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13 septies, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 8 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie wordt de veroordeling van 2019 opgesomd.

De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen. Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 74/11, §1, vierde lid dat het volgende bepaalt :

Art. 74/11, §1, vierde lid Vw luidt als volgt:
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er werd verzoeker een termijn van 8 jaar opgelegd.

2.
Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is. Er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden.

De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

Naar analogie met de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Ho van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat

de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde."

Zie ook nog arrest hof van Justitie dd. 08.05.2018, C-225/16 (eigen onderlijning):

Wat ten tweede de omstandigheid betreft dat het inreisverbod berust op redenen van openbare orde, heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt81, en 13 september 2016, CS, C-304/14 EU:C:2016:674, punt 36).

91 Bovendien moeten de begrippen „openbare orde" en „openbare veiligheid", daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde" onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.
Wat het begrip „openbare veiligheid" betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid" valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39).

92 In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

93 Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, Rendôn Marfn, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, Rendôn Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).

3.
Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet gedetailleerd meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 8 jaar omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn vanwege zijn veroordeling in 2019.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, de openbare orde zou verstoren zonder rekening te houden met de familiale belangen die hij heeft in België.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij een veroordeling heeft opgelopen.

Zelfs indien verzoeker in het verleden veroordeeld zou geweest zijn, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom hij thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van vroegere veroordeling kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij.

Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

4.
Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verwerende partij heeft bovendien in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 8 jaar! te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

"Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). […]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger

belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden."

4.2.2. Beoordeling

4.2.2.1. Verzoeker kan tegen de tweede bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*". Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Daarenboven is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing op de "*onderdaan van een derde land*". Artikel 1, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet definieert de "*onderdaan van een derde land*" als "*eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode*". Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en hij is dus een Unieburger. Ook om die reden wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

Het tweede middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

4.2.2.2. Verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is terug te vinden onder "*TITEL IIIquater. - Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven.*" Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en hij is dus een Unieburger en geen onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft. Het tweede middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

Het betoog van verzoeker mist juridische grondslag waar hij aanvoert dat "*(h)et inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 74/11, §1, vierde lid*". In de tweede bestreden beslissing wordt expliciet artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag aangeduid.

4.2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van artikel 41 van het Handvest.

Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het vertrouwensbeginsel en artikel 41 van het Handvest door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.2.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is hieraan voldaan.

Zo verwijst de tweede bestreden beslissing naar artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing bevat voorts ook een motivering in feite, waarbij concreet wordt toegelicht waarom aan verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd:

"*Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 31 augustus 2016 en 24 november 2016 meermaals cannabis te hebben verkocht. Betrokkene maakte deel uit van een organisatie dat hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde. De organisatie zou in het Antwerpse beschikken over een opslagplaats en gebruik maken van voertuigen Ford en Volvo. Op basis van telefonieonderzoek en politionele informatie uit Nederland kan 'R. (…)' geïdentificeerd worden als betrokkene. Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 16.10.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds begin september 2025 in België verblijft, dat hij met de auto vanuit Nederland naar België reisde en dat zijn identiteitsdocumenten thuis in Schiedam liggen. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar Nederland. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

Verzoeker betoogt dat op gebrekkige wijze werd gemotiveerd waarom hem een inreisverbod werd afgeleverd. Verzoeker voert aan dat men een exacte kopie hanteert van de motivering van de eerste bestreden

beslissing, maar er niet gemotiveerd wordt waarom er een inreisverbod van acht jaar moet worden afgeleverd, volgens verzoeker wordt als enige motivatie de veroordeling van 2019 opgesomd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd als zou in de tweede bestreden beslissing enkel worden verwezen naar een veroordeling uit 2019. Verder is het ook niet zo dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd enkel en alleen omdat bepaalde motieven eveneens terug te vinden zijn in de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 1 april 2026.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, blijkt uit de opgegeven motieven wel degelijk dat concreet wordt geduid waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd en waarom de gemachtigde dit proportioneel acht, gelet op verzoekers specifieke omstandigheden. De motieven van de tweede bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod. De formele motiveringsplicht houdt geen plicht in om de motieven van de motieven te geven. Het volstaat dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen teruggevonden kunnen worden in de bestreden beslissing, wat in deze zaak het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.5. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de tweede bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen.

4.2.2.6. Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.
§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

In casu wordt verzoeker in toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van acht jaar opgelegd.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" kan vallen als onder het begrip "*dwingende redenen van openbare veiligheid*" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).
In casu wijst de gemachtigde er in het bestreden inreisverbod op dat verzoeker op 17 januari 2019 een veroordeling door de correctionele rechtbank heeft opgelopen van 36 maanden voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dat uit het vonnis blijkt dat verzoeker in een periode van 31 augustus 2016 tot 24 november 2016 meermaals cannabis heeft verkocht, dat verzoeker deel uitmaakte van een organisatie die hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde, dat de organisatie in het Antwerpse beschikt over een opslagplaats en gebruik maakte van voertuigen, merken Ford en Volvo. De gemachtigde motiveert dat druggebruik een werkelijke, maatschappelijke plaag is die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving. De gemachtigde besluit dat gezien het winstgevend karakter van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker stelt vast dat hem een inreisverbod met een duur van acht jaar wordt opgelegd. Hij betoogt dat op geen enkel moment verweerder aantoont dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden. Verzoeker benadrukt dat de wetgever niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' heeft ingevoerd en verwijst naar een aantal arresten.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd dat het gedrag van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en niet louter dat verzoeker de 'openbare orde zou kunnen schaden'.

De verweerder heeft in casu een inreisverbod voor een periode van acht jaar opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Verzoeker betwist niet dat hij veroordeeld is geweest tot 36 maanden gevangenisstraf voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder in casu de termijn van het inreisverbod op acht jaar brengt, verzoeker werd immers veroordeeld voor een ernstig misdrijf namelijk inbreuken op de drugswetgeving die ontegensprekelijk de openbare orde ernstig schenden. Het gaat om een veroordeling door de correctionele rechtbank tot 36 maanden gevangenisstraf. Drugsdelicten zijn ernstige misdrijven en de strafmaat die verzoeker opgelegd heeft gekregen, toont nogmaals aan dat het om een zware veroordeling gaat.

Verzoeker wordt niet gevolgd waar hij opwerpt dat enkel wordt vermeld dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde omdat hij een veroordeling heeft opgelopen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt niet louter verwezen naar de correctionele veroordeling die verzoeker opliep.

Verzoeker betoogt dat zelfs indien aangenomen zou moeten worden dat hij in het verleden een gevaar vormde voor de openbare orde er dan nog moet worden gemotiveerd waarom hij thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Verzoeker voert aan dat nergens in de tweede bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Verzoeker gaat voorbij aan volgende motieven uit de tweede bestreden beslissing:

"*Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij werd veroordeeld op 17.01.2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden.*
Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 31 augustus 2016 en 24 november 2016 meermaals cannabis te hebben verkocht. Betrokkene maakte deel uit van een organisatie dat hasj vanuit Marokko naar België en Nederland invoerde. De organisatie zou in het Antwerpse beschikken over een opslagplaats en gebruik maken van voertuigen Ford en Volvo. Op basis van telefonieonderzoek en politionele informatie uit Nederland kan 'R. (…)' geïdentificeerd worden als betrokkene. Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal. Betrokkene stond niet stil bij deze vaak vernietigende gevolgen van zijn handelingen en had slechts oog voor hun eigen geldgewin en de instandhouding van zijn eigen verslaving.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

De gemachtigde beschrijft de onwenselijke maatschappelijke gevolgen van drugsverkoop en benadrukt dat verzoeker slechts oog had voor zijn eigen geldgewin, de instandhouding van zijn eigen verslaving en hij niet stilstond bij de vernietigende gevolgen van zijn handelingen en dat gezien het winstgevend karakter van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker brengt niets in tegen volgende motieven uit de tweede bestreden beslissing: "*Het in mindere of meerdere mate op de markt brengen van drugs raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke bijkomende maatschappelijke kost en overlast. Druggebruik is een werkelijke maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs wordt aangewakkerd en in stand wordt gehouden. Drugsverslaafden hebben het vaak moeilijk zich op de arbeidsmarkt te begeven, raken sociaal geïsoleerd en geraken in financiële moeilijkheden. Bovendien hebben zij vaak te kampen met ernstige gezondheidsproblemen en dienen zij beroep te doen op een vervangingsinkomen dat bijkomend ten laste*

van de maatschappij valt. Bovendien veroorzaakt druggebruik vaak familiale drama's waarbij ouders/partners/familieleden worden meegetrokken in een neerwaartse spiraal."

Voorts benadrukt de Raad dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

Het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*) (zie hoger).

Het gegeven dat de gepleegde feiten reeds dateren van 2016 doet hier niets aan af. Uit het vonnis van 17 januari 2019 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt dat verzoeker werd "*aangehouden bij verstek*". Pas op 29 september 2025 wordt verzoeker gearresteerd en van zijn vrijheid beroofd als gevolg van zijn veroordeling bij vonnis van 17 januari 2019. Verweerder kan ook maar de thans bestreden beslissingen ten aanzien van verzoeker nemen wanneer verzoeker wordt aangetroffen op het grondgebied.

4.2.2.7. Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familieleven in België en er geen afdoende toetsing is gebeurd aan artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting in het eerste middel. Verzoeker betoogt dat er geen rechtvaardig evenwicht te vinden is tussen het algemeen belang en zijn individueel belang en dat een inreisverbod met een duur van acht jaar te verregaand en volstrekt disproportioneel is. Verzoeker betoogt dat verweerder geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam verweerder toe om de elementen die verzoekers gezins- en familieleven kenmerken op te lijsten en concreet af te wegen tegen het algemeen belang.

In de mate dat verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familieleven in België en hij in dit verband artikel 8 van het EVRM geschonden acht, kan worden verwezen naar hetgeen bij de bespreking van het derde middel werd uiteengezet.

Gelet op hetgeen hoger onder de punten 4.2.2.1. en 4.2.2.2. werd uiteengezet is de verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 229 730 van 3 december 2019 niet dienstig.

4.2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1.*
Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

2.
Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

3.
Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:
- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het privé, gezins- en familieleven van verzoeker.
4.
In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust enkel op feiten van 2016. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Men concludeert dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van het plegen van strafbare feiten en de bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat het moet gaan om een ernstige bedreiging, zoals hierboven werd aangehaald. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn familie heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond."

4.3.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In de eerste en tweede bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"*Betrokkene werd op 16.10.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds begin september 2025 in België verblijft, dat hij met de auto vanuit Nederland naar België reisde en dat zijn identiteitsdocumenten thuis in Schiedam liggen. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*"

Verzoeker betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen in België heeft en hij betwist evenmin een duurzame relatie in België te hebben. Verzoeker verwijst in het eerste middel wel naar zijn echtgenote en voegt bij zijn verzoekschrift haar paspoort, dit betreft een Nederlands paspoort (zie stuk 5 bij het verzoekschrift). Uit geen enkel stuk blijkt dat de echtgenote van verzoeker in België en niet in Nederland zou

wonen. De Raad benadrukt dat verzoeker louter bevolen wordt om het Belgisch grondgebied te verlaten en hem de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt ontzegd voor een duur van acht jaar. Nu verzoeker een verblijfsrecht heeft in Nederland en nergens uit blijkt dat zijn echtgenote, die in het bezit is van een Nederlands paspoort niet in Nederland zou wonen, hebben de bestreden beslissingen geen invloed op het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissingen onvoldoende zijn familiale belangen hebben afgewogen tegenover de openbare orde, maar hij gaat eraan voorbij dat hij überhaupt geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het Belgisch grondgebied heeft aangetoond.

Waar doorheen zijn middelen nog verwezen wordt naar het verblijf van zijn schoonmoeder en broer in België wordt gewezen op het volgende.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker maakt geen dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid met zijn in België verblijvende schoonmoeder en volwassen broer aannemelijk.

De Raad herhaalt dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het Belgisch grondgebied heeft aangetoond zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

In de mate dat verzoeker doelt op zijn privéleven op het Belgisch grondgebied, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk waaruit het netwerk van zijn persoonlijke, sociale en economische belangen in België zou bestaan.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen weigering van een voortgezet verblijf betreffen, zodat er geen sprake is van een inmenging en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Hoe dan ook belet het inreisverbod, de broer van verzoeker en zijn schoonmoeder, niet om verzoeker in Nederland te gaan bezoeken.

Het derde middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU